

בס"ד. שיחת* ליל ג' ב' תולדות, כ"ח מרחשון ה'תשנ"ב.

— בקשר לכינוס השלוחים העולמי —

בלתי מוגה

א. "פותחין בברכה"¹ — כציווי (שהוא גם נתינת-כח) התורה, ועד שהתורה עצמה (מראה דוגמא עי"ז) שפותחת באות ב' ("בראשית"), ר"ת ברכה², וברכה כפולה, ב' ראשית, תורה וישראל (שבשכילם נברא העולם)³, וישראל קדמו לתורה⁴.

ומתחיל מהברכה המיוחדת לכינוס השלוחים הקשורה עם הפרשה בתורה דמינה אזלינן — פרשת חיי שרה — שבה מדובר אודות השליחות דאליעזר עבד אברהם לפעול השידוך דיצחק ורבקה, יחוד מ"ה וב"ן, שזהו תוכן כללות השליחות דעבודת בני"י בעולם, נשמות בגופים, לעשות לו ית' דירה בתחתונים (כמדובר בארוכה בהתוועדות שלפנ"ז⁵).

וקשור גם עם פרשת השבוע — פרשת תולדות — שבה מדובר אודות לידת יעקב ועשו, שבשרשם הם תיקון ותוהו (מ"ה וב"ן), ודוגמתם בכאו"א מישראל הם הנשמה והגוף, שע"י עבודתם ממשיכים האורות דתוהו בכלים דתיקון, בחייהם הפרטיים, ועי"ז גם בכללות העולם, כפי שיתגלה בפועל בהגאולה האמיתית והשלימה (לאחרי הקדמת הגאולה הפרטית) כשהעולם יהי' דירה לו ית'.

ב. [דובר בארוכה אודות תולדות יצחק ותולדות נח⁶, וסיים:] ויש להאריך בכל זה, אבל, לא רוצים לעכב את הקהל כדי שיוכלו להמשיך בכינוס השלוחים].

ויהי' שיהי' זה כינוס אמיתי, "כינוס לצדיקים הנאה להן והנאה לעולם"⁷, שעל ידו יתוסף ביתר שאת וביתר עוז בעבודתם של השלוחים

במאמרים שלאח"ז כו'.

ולהעיר, שמצינו ענינים שאף שדורשים "תיקון" (כביכול), מ"מ, גם לפני התיקון הם באופן של "תיקון" — כמדוגש בפרשת השבוע אודות לידת עשו ויעקב, שענינים תוהו ותיקון, שבשרשם בקדושה (בתורה) האורות דתוהו הם מלכתחילה בכלים דתיקון.

(5) קונטרס משיחות ש"פ חיי שרה (פתיחת כינוס השלוחים העולמי העולמי לעיל ע' 286 ואילך).

(6) י"ל בפ"ע — בקונטרס הנ"ל.

(7) סנהדרין עא, סע"ב — במשנה.

* חלק משיחה זו הוגה ע"י כ"ק אדמו"ר שליט"א וי"ל בקונטרס משיחות ליל ג', ליל ה' ויום הש"ק פרשת תולדות (לקמן ע' 322 ואילך) (המו"ל).

(1) ראה בהנסמן בלקו"ש חכ"ד ע' 641 בהערה ד"ה פותחין בברכה.

(2) זהו ר"פ ויגש. הנסמן בלקו"ש שם.

(3) פרש"י ר"פ בראשית. ובכ"מ.

(4) כמובא בדרושי חסידות מתנא דבי אליהו — אע"פ שהלשון הוא מב"ר (ראה קונטרס הנ"ל הערות 20-24), ודווקא לומר שזוהי טעות המעתיק, כיון שרבותינו נשיאנו ראו המראה-מקום והביאוהו

במעשה בפועל, דאף שגם עד עתה פעל רבות כל שליח בפ"ע, ושני שלוחים יחדיו פעלו יותר מכפלים⁸, ועאכו"כ בכינוס של שלוחים, הרי, הצלחת הפעולה עד עתה מעוררת ומגבירה את רצון האדם⁹ להוסיף ולפעול עוד יותר, כמארז"ל¹⁰ "מי שיש לו מנה רוצה מאתיים, מאתיים רוצה ארבע מאות".

ולהעיר מהשייכות לפרשת השבוע דמינה אזלינן – שבה מוזכר העילוי ד"ארבע מאות שקל כסף עובר לסוחר"¹¹ (כמבואר גודל הענין בדרושי חסידות¹²).

והקב"ה עוזר לכאו"א שיוכל להמשיך ולהוסיף עוד יותר ("מאתיים רוצה ארבע מאות") במילוי השליחות עי"ז שנותן לו אריכות ימים ושנים טובות – "מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים", כשני חיי שרה, ו"מאת שנה ושבעים שנה וחמש שנים"¹³, כשני חיי אברהם (כהתחלת וסיום פרשת חיי שרה),

– ובאופן ד"זקן ושבע"¹⁴, ו"בא בימים"¹⁵, ימים ושנים מלאים בכל עניני העבודה בתכלית השלימות, כמרומז בפרטי המספרים דשני אברהם ושרה: "מאה שנה", שרומז על הכתר (רצון ותענוג), "עשרים שנה", שרומז על בחי' המוחין, ו"שבע שנים", שרומז על בחי' המדות, ובפרטיות יותר כפי ששבעת המדות כלולים מעשר, "שבעים שנה", ובאופן שנמשך ופועל בעבודה בעולם, שזהו"ע ד"חמש שנים", שרומז על הה"א (חמש) שבו נברא עולם הזה¹⁶ –

שעי"ז ניתוסף עוד יותר באריכות ימים ושנים טובות – "מאת שנה ושמונים שנה"¹⁷, כשני חיי יצחק, ועד לחיים נצחיים דלעתיד לבוא.

וכל זה ניתן לכאו"א מישראל, אנשים נשים וטף, שעוד בהיותו תינוק ניתנת לו אריכות ימים ושנים טובות כדי לעסוק בכל עניני העבודה בשלימות – כמרומז בפרשת השבוע (פרשת תולדות) בנוגע לאברהם אבינו, היהודי הראשון, "עקב אשר שמע אברהם בקולי"¹⁸, "חושבני" מאה ושבעין ותריין", "כמנין עק"ב שנים שמע אברהם בקולי, וכל שנותיו היו קע"ה, אלמא בן שלש שנים הכיר את בוראו"¹⁹.

(12) ראה תו"א וישלח כד, ג. ובכ"מ.

(13) חיי שרה כה, ז.

(14) שם, ח.

(15) שם כד, א.

(16) מנחות כט, ב.

(17) וישלח לה, חת.

(18) כו, ה.

(19) נדרים לב, סע"א ובפרש"י.

(8) ראה סוטה לד, א.

(9) כל אדם, גם אינויהודי – דאף שעיקרו בשביל ואצל ישראל דוקא, מ"מ, בשביל ענין הבחירה נעשה כן גם באוה"ע, כמדובר כמ"פ (ראה לקו"ש ח"ח ע' 155 הערה 45. חיי"ז ע' 155 בשוה"ג. חיי"ח ס"ע 462. ועוד).

(10) ראה קה"ר פ"א, יג. פ"ג, יו"ד. רמב"ן ובחיי ס"פ חיי שרה. ועוד.

(11) חיי שרה כג, טז.

ולהוסיף, שהעזר והנתינת-כח דהקב"ה מרומז גם בהקדימה דפרשת נח לפרשת תולדות²⁰ – שעוד לפני העבודה ("תולדות", "תולדותיהם של צדיקים מעשים טובים"²¹) מקדים הקב"ה ונותן מנוחת הנפש ומנוחת הגוף ("נח", "נייחא לעליונים ונייחא לתחתונים"²²) כדי שיוכלו לעסוק בכל עניני העבודה כדבעי (ע"ד מ"ש הרמב"ם²³ בנוגע ליעודים הגשמיים שבתורה).

ועוד והוא העיקר – שתיכף ומיד ממש נפעלת התכלית והמטרה דכללות עבודת השליחות: "להביא לימות המשיח"²⁴, "להביא" דייקא (ולא בלשון הרגיל בכגון-דא, "לרבות", וכיו"ב), שכאו"א בעצמו עושה כל התלוי בו "להביא לימות המשיח" (ולא שסומך שמישיח יבוא, ולאח"י יצטרף ויהנה גם הוא), ובפרט כשמצטרפים שני יהודים יחדיו, ורבים מישראל יחדיו, ומתוך התועודות חסידית בשמחה וטוב לבב פועלים יחדיו "להביא לימות המשיח" בפועל ממש.

ג. וכדי למהר ולורז עוד יותר – מקשרים זה עם נתינת צדקה, "גדולה צדקה שמקרכת את הגאולה"²⁵ (כרגיל בכגון-דא),

ונוסף לזה – נתינת קונטרס של פנימיות התורה כפי שנתבארה באופן ד"יתפרנסון"²⁶ בתורת חסידות חב"ד, כידוע²⁷ שלימוד פנימיות התורה מביא ("להביא") לימות המשיח,

וגם – נתינת "לעקאח", ע"ד שמצינו במנהג ישראל בהכנסת ילד יהודי ל"חדר", שנוסף לכך שמתחילים באמירת פסוק בתורה מספר של תורה (חומש²⁸ וכיו"ב), נותנים לו גם "לעקאח", שרומז על מ"ש²⁹ "כי לקח (כמו "לעקאח"³⁰) טוב נתתי לכם תורתיו גו",

ודוגמתו בנדו"ד – שנתנת ה"לעקאח" רומז על ההכנה והכניסה להשלימות דלימוד התורה ("לקח טוב") לעתיד לבוא, "תורה חדשה מאתי תצא"³¹, "מאתי" דייקא, ועד"ז "לקח טוב נתתי לכם", שקאי על לימוד פנימיות התורה מהקב"ה בעצמו, כפירוש רש"י על הפסוק³² "ישקני מנשיקות פיהו":

(28) משא"כ ספר תורה ששמירתה צ"ל בתכלית הזהירות, היוקר והכבוד, כפי שנראה בפשטות (גם בעיניו של אינו-יהודי).
(29) משלי ד, ב.
(30) ע"ד שמצינו שפירושים שונים בתיבה אחת שייכים זל"ז (ראה לדוגמא ראה נדה סא, ב. לקו"ש ח"ג ע' 782. ועוד).
(31) ישע"י נא, ד. ויק"ר פי"ג, ג.
(32) שה"ש א, ב.

(20) ראה בארוכה בקונטרס הנ"ל.
(21) פרש"י ר"פ נח.
(22) ב"ר פ"ל, ה.
(23) הל' תשובה רפ"ט.
(24) לשון חז"ל – ברכות ספ"א.
(25) ב"ב יו"ד, א. וראה תניא פל"ז.
(26) תקו"ז ת"ו בסופו וראה לקו"ש חכ"ד ע' 136 הערה 35. וש"נ.
(27) ראה אגה"ק דהבעש"ט – כש"ט בתחלתו.

"מובטחים מאתו להופיע עוד עליהם לכאר להם סוד טעמי ומסתר צפונותי", שלימוד זה יהי באופן ש"לא ילמדו עוד איש את רעהו גוי כי כולם ידעו אותי"³³, היינו, שהקב"ה בעצמו ילמד את כאו"א מישאל פנימיות התורה, וגם פנימיות התורה כפי ששייכת לנגלה דתורה, וגם נגלה דתורה ממש, כיון שבתקופה הראשונה דימות המשיח ("ימות" לשון רבים, שרומז על ב' תקופות) יהי (לכל הדעות) קיום המצוות בפועל ע"פ ההלכות בנגלה דתורה³⁴.

ולהעיר מהשקו"ט בפוסקים³⁵ בנוגע לפסק הלכה ע"י הקב"ה (כבפולגתא בין מתיבתא דרקייע להקב"ה³⁶), כיון שהפס"ד צ"ל ע"י נשמה בגוף דוקא (ועד שנחלקו בהפס"ד שאמר רבה בר נחמני בשעת יציאת נשמה אי חשיב פס"ד ע"י נשמה בגוף³⁷), ולא באופן של נבואה ש"רוח ה' דיבר בי"³⁸, ועאכו"כ "דבר ה'" בעצמו. אבל, כשם שכללות הענין דמתן-תורה הוא באופן ש"וידבר אלקים את כל הדברים האלה לאמר"³⁹, שאין זה בגדר "דבר ה'" הנבואה, אלא בגדר של "דבר ה' זו הלכה"⁴⁰, כפי שמתלבשת בפס"ד להלכה בפועל בעולם, "הליכות עולם לו"⁴¹, כך תהי' גם "תורה חדשה מאתי תצא" באופן ד"וידבר אלקים את כל הדברים האלה": "וידבר אלקים" – כידוע⁴² ש"אלקים" כאן הוא למעלה משם אלקים (סתם) שבכל התורה, ולמעלה אפילו מ"הוי' הוא האלקים"⁴³ (כולל גם פרטי העליות דהוי' הוא האלקים ז"פ⁴⁴), ו"הדברים האלה" – כיון שמיוסדת על כללי התורה שלא תהא מוחלפת⁴⁵.

ועוד והוא העיקר – שתיכף ומיד ממש, בלילה זה, ועוד לפני המשך הדברים, זוכים לשמוע באוזן הגשמי דיבורו של הקב"ה, "וידבר אלקים את כל הדברים האלה לאמר" ד"תורה חדשה מאתי תצא", תיכף ומיד ממש.

[כ"ק אדמו"ר שליט"א נתן לכאו"א מהאנשים והנשים והטף שיחיו – קונטרס סיום והכנסת ספר תורה, פרוסת "לעקאח", ושתי שטרות של דולר].

(39) יתרו כ, א.
 (40) שבת קלח, ב.
 (41) חבקוק ג, ו. וראה מגילה כח, סע"ב. וש"נ.
 (42) ראה סד"ה וידבר אלקים עטר"ת ותרפ"ח.
 (43) ואתחנן ד, לה. לט. מלכים"א יח, לט.
 (44) ראה לקו"ת דרושי ש"ש סה, רע"ד – ממשנת חסידים סוף מס' יומא.
 (45) עיקר הט' מי"ג העיקרים. ועוד.

(33) ירמ' לא, לג.
 (34) ראה קונטרס בענין "הלכות של תושבע"פ כו" (תורת מנחם – הדרנים על הרמב"ם וש"ס ע' רכט ואילך. נרפס גם לקמן בהוספות). וש"נ.
 (35) רמב"ם הל' טומאת צרעת ספ"ב. ר"ש נגעים ספ"ד. וראה לקו"ת ס"פ תוריע.
 (36) ב"מ פו, א.
 (37) כס"מ לרמב"ם שם.
 (38) שמואל"ב כג, ב.